

Arrest

nr. 205 093 van 8 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 26 november 2015 asiel aan. Op 26 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine, hangt u het soennitische geloof aan en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent minderjarig. U zegt afkomstig te zijn uit het dorp Hindrani, gelegen in het district Kot van de provincie Nangarhar. U ging tot de vierde graad naar school in uw dorp. Na de dood van uw grootvader verhuisden u en uw familie naar Jalalabad stad. Jullie huurden een huis in Farma Hada. U volgde nog zes of zeven maanden les aan het Zia Institute of English Language.

Uw vader, M. H. (...), werkte als ingenieur voor onder andere UNDP. Hij ging naar verschillende provincies zoals Kunar, Laghman, Kandahar en Helmand. Toen hij een keer in Kunar aan het werk was, werden hij en zijn collega's lastiggevalen door talibanstrijders die hun bezittingen en constructiemateriaal afnamen. De ingenieurs ontvingen ook een dreigbrief van de taliban maar wilden het project niet zomaar stopzetten. Wel was uw vader zeer verdrietig door deze situatie. Hij vertelde aan uw moeder wat er was gebeurd. Uw moeder was kwaad en zei dat hij een te groot risico nam door te blijven werken. Uw vader keerde echter terug naar Kunar om zijn werk daar verder te zetten. Opnieuw werden hij en zijn collega's met de dood bedreigd door de taliban. Nadat het project was afgelopen, keerde uw vader terug naar Jalalabad.

Samen gingen jullie naar Hindrani dorp om het graf van uw grootvader te bezoeken. Dezelfde dag nog wilden jullie teruggaan naar jullie woning in de provinciehoofdplaats maar daar de dorpingen zeiden dat dat geen goed idee was aangezien de Islamitische Staat in de buurt was, overnachtten jullie in het dorp. Die nacht werd er op de deur geklopt. Uw vader deed de deur open en twee mannen wiens gezichten bedekt waren, stormden binnen. Uw moeder zei dat u in het geheim naar de burens moest vluchten. Toen u aan het lopen was, hoorde u gewerschoten. U kon zich in veiligheid brengen bij de burens maar daar aangekomen viel u flauw. Toen u wakker werd zag u uw moeder die in de weer was. Haar handen en gezicht waren bebloed. Ze nam u vast en riep naar uw vader. Ze zei dat ze weduwe was geworden. U werd naar het naburig dorp Shashakhel gebracht. Ondertussen waren strijders van de taliban of de Islamitische Staat naar uw ouderlijke woning in Hindrani gekomen. Ze zeiden aan uw moeder dat ze haar tweede zoon aan hen moest geven, dat ze hem zouden trainen om jihad te voeren en dat hij een martelaar zou worden. Uw moeder was bang en durfde niets anders te zeggen dan dat hij zou meegaan met hen als hij weer thuis was. Hierna kwam uw moeder ook naar Shashakhel en twee dagen later verlieten jullie Kot district.

Terug thuis in Jalalabad stad, zei uw moeder dat u nergens naartoe mocht gaan. U wilde evenwel heel graag leren en ging toch naar school. Toen u op een dag terugkwam van de les, zag u twee of drie onbekende jongens in uw buurt. Ze maakten gebaren naar elkaar en keken u op een vreemde manier aan. U zag een buur en vroeg hem u een lift te geven naar huis. U vertelde aan uw moeder wat er was gebeurd. Ze was boos omdat u naar buiten was gegaan.

Een week later, in augustus 2015, heeft u samen met uw moeder, jongere broer en jongere zus Afghanistan verlaten om te voorkomen dat u gedwongen zou worden gerekruteerd. Via Iran reisden jullie naar Turkije. In Istanbul werden jullie op een nacht wakker gemaakt door de smokkelaar die zei dat de politie eraan kwam. Buiten op straat werd u alleen in een auto geduwd. U zei dat u bij uw familie wilde blijven maar de smokkelaar luisterde niet en antwoordde enkel dat u hen later wel zou terugzien. U heeft evenwel nooit meer iets van hen gehoord. U kan hen niet contacteren en de smokkelaar bleef steeds herhalen dat jullie wel herenigd zouden worden.

Via Bulgarije, Servië en Oostenrijk, reisde u alleen verder naar België, waar u op 26 november 2015 een asielaanvraag indiende.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara; de taskara van uw moeder; de taskara van uw zus; twee werkcontracten van M. H. (...); een werkcertificaat; vier certificaten van trainingen die hij heeft gevolgd; een appreciatiebrief van zijn werkgever en drie dreigbrieven van de taliban.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst hecht het Commissariaat-generaal geen geloof aan uw verklaring dat uw vader werd gedood.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u dat het lijk van uw vader op zijn werkplaats werd gevonden (Vragenlijst CGVS, d.d. 04/05/2016, vraag 5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u daarentegen dat uw vader werd gedood in jullie woning in Hindrani dorp (gehoorverslag CGVS, p.7-8 en p.10). U confronterend met uw verklaring op de DVZ, repliceerde u dat er op de radiostations werd gezegd dat de lichamen van de ingenieurs werden gevonden bij hun werkplaats maar dat uw vader in realiteit werd gedood in jullie huis (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd meer te vertellen over de dood van de andere ingenieurs, kwam u niet verder dan te herhalen dat de reporter zei dat de lichamen van die ingenieurs daar werden gevonden maar dat dat niet klopt, dat uw vader thuis werd gedood (gehoorverslag CGVS, p.10). U erop wijzend dat u nu spreekt over meerdere ingenieurs die werden gedood en gevraagd over welke ingenieurs u spreekt en wat er met hen is gebeurd, moest u toegeven daar geen informatie over te hebben (gehoorverslag CGVS, p.10). Ter verduidelijking gevraagd of er dan effectief nog andere ingenieurs werden gedood, stelde u dat ze nonsens vertelden op de radio en herhaalde u dat u zelf geen informatie heeft over collega-ingenieurs van uw vader die werden gedood (gehoorverslag CGVS, p.10 en p.12). Gevraagd hoe u wist dat men op de radio sprak over uw vader, kwam u niet verder dan te stellen dat ze zeiden dat de ingenieurs die werkten aan een UNDP project daar werden gedood (gehoorverslag CGVS, p.10). Gevraagd of de naam van uw vader werd genoemd op de radio, antwoordde u negatief (gehoorverslag CGVS, p.11). Uw verklaring voor voornoemde incoherentie is geenszins afdoende. Nog gevraagd waarom u op de DVZ niet heeft vermeld dat er op de radio foutief werd gezegd dat het lichaam van uw vader werd gevonden op zijn werkplaats, gaf u als uitleg dat het interview zeer kort was, dat er ook geen vragen werden gesteld en u aldus niet ziet hoe u het had kunnen vertellen (gehoorverslag CGVS, p.11), wat evenmin weet te overtuigen. Dat u aldus eerst aangeeft dat uw vader zijn lichaam werd teruggevonden voor zijn werkplaats, om later te verklaren dat hij in jullie huis in Hindrani werd gedood en uw gebrek aan een zinnige uitleg voor deze tegenstrijdigheid, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn overlijden.

Verder kon u het CGVS helemaal niet vertellen wat er is gebeurd met het lichaam van uw vader. U kwam niet verder dan te stellen dat u zijn lichaam niet heeft gezien en dat u niet weet wat er is gebeurd (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of er een begrafenis was, antwoordde u vaagweg dat u niet bent gegaan en dat het kan zijn dat er één was (gehoorverslag CGVS, p.11). Gevraagd of u aldus niet weet of er een begrafenis was, antwoordde u algemeen dat de mensen in Hindrani het lichaam niet zo laten liggen, dat ze het lichaam begraven (gehoorverslag CGVS, p.11). Ter verduidelijking gevraagd of er wat betreft uw vader ja dan neen een begrafenis was, dan wel of u het niet weet, moest u toegeven het niet te weten (gehoorverslag CGVS, p.11), wat verder vragen oproept bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts gevraagd wanneer uw vader is overleden, antwoordde u dat hij in augustus 2015 om het leven kwam (gehoorverslag CGVS, p.8). Volgens uw verklaringen stemt dat overeen met aqrab 1394 in de Afghaanse kalender. Aqrab 1394 komt evenwel overeen met eind oktober – eind november 2015.

U stelde verder dat u in september of oktober 2015 Afghanistan heeft verlaten, volgens uw verklaringen twee of drie maanden na de dood van uw vader (gehoorverslag CGVS, p.8 en 17). Opnieuw gevraagd met welke maanden in de Afghaanse kalender dat overeenkomt, antwoordde u dat het qaus of djedi was toen jullie Afghanistan verlieten (gehoorverslag CGVS, p.17), wat overeenstemt met de periode tussen eind november en eind januari, toen u in feite al in België was aangekomen. Het roept dan ook vragen op dat u wel de correcte maanden kan geven in de westerse kalender maar niet in de Afghaanse kalender. Logischerwijs zou van een Afghaanse burger het omgekeerde worden verwacht. Deze incoherenties wijzen op het ingestudeerde karakter van uw asielrelaas.

Verder heeft het Commissariaat-generaal verschillende bedenkingen bij de drie dreigbrieven die u heeft neergelegd. U stelde dat de brieven in de rugzak van uw moeder zaten die u meenam toen de politie achter jullie kwam in Istanbul maar u moest toegeven niet te weten waarover de brieven gaan (gehoorverslag CGVS, p.16). U stelde de brieven niet te hebben gelezen daar u de originelen moest afgeven op de DVZ en de kopieën die u had, onleesbaar bleken (gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd waarom u de originelen niet voordien had gelezen, repliceerde u dat u er toen niet op had gelet (gehoorverslag CGVS, p.16), wat evenwel bedenkelijk is. Men kan toch verwachten dat u de documenten in de rugzak van naderbij zou bekijken, te meer daar u verklaarde uw familie te zijn kwijtgespeeld en de documenten misschien informatie zouden bevatten om weer met hen in contact te komen. U kon niet vertellen voor wie de brieven bestemd waren, noch kon u verduidelijken of het

eveneens de brief betreft waarover u eerder sprak, met name de dreigbrief die uw vader en zijn collega's zouden hebben gekregen in Kunar (gehoorverslag CGVS, p.7).

De eerste brief dateert van 21 jauza 1391, wat overeenstemt met 10 juni 2012. Deze brief is gericht aan uw vader, ingenieur M. H. (...). De taliban waarschuwt uw vader dat ze op de hoogte zijn van zijn werk voor het Ministerie van Plattelandsontwikkeling. Ze bevelen uw vader zijn werk stopt te zetten en zijn gedrag aan te passen aan de islamitische wetten.

De tweede brief dateert van 12 sonbola 1391, wat overeenstemt met 2 september 2012. De taliban zegt aan u en uw familie dat uw vader actief was tegen het Islamitische Emiraat, dat hij bleef werken voor de ongelovigen en dat zijn leven uiteindelijk werd beëindigd. Er wordt vervolgd dat uw broer A. (...) in de gevangenis werd gezet door de mujaheddin en gestraft zal worden zolang u uw gedrag ten aanzien van de mujaheddin niet verandert. Vervolgens wordt er aangegeven dat zolang u blijft werken voor de overheid van de ongelovigen, uw leven en het leven van uw broer die vastzit, in gevaar zal zijn.

Hierbij dient er opgemerkt te worden dat de inhoud van deze brief volledig in strijd is met uw verklaringen. U stelde immers dat uw vader werd gedood in augustus 2015 (gehoorverslag CGVS, p.8), waar er al in de brief die dateert van september 2012, wordt aangegeven dat uw vader werd gedood omwille van zijn werk voor de overheid. Daarnaast dient hier de vraag te worden gesteld waarom de taliban u – die toen elf jaar oud was – er plotseling van beschuldigt ook voor de overheid te werken, eveneens een element dat u nooit heeft aangehaald.

De derde brief ten slotte dateert van 2 dalwa 1391, wat overeenstemt met 21 januari 2013. Deze brief is gericht aan u, uw oudere broer A. (...) en de rest van de familie. De taliban verwijt dat de belofte niet werd nagekomen op basis van dewelke uw broer A. (...) zou zijn bevrijd van opsluiting, zijnde stopzetting van de samenwerking met het hoofd van de inlichtingen van het district. Ze dreigen ermee dat als niet nader genoemde persoon zijn activiteiten niet stopzet, hij gestraft zal worden. Hierbij dient er opgemerkt te worden dat het absoluut onduidelijk is over wie de taliban het heeft en dat het bedenkelijk is dat er wordt gesproken over iemand die samenwerkt met het hoofd van de inlichtingen van het district daar u tijdens het gehoor op geen enkel moment heeft verklaard dat iemand van uw familie dat zou doen.

Wat betreft de vermelding van uw broer A. (...), dient er opgemerkt te worden dat u tijdens het gehoor verklaarde dat u geen weet had van het bestaan van A. (...) totdat uw moeder u in Iran vertelde dat jullie een oudere broer hebben die werd ontvoerd, later werd vrijgelaten voor losgeld maar daarna een tweede keer werd ontvoerd waarna niets meer over hem werd vernomen (gehoorverslag CGVS, p.13). Uw moeder zou hebben gezegd dat hij sinds tien jaar wordt vermist (gehoorverslag CGVS, p.13), wat geenszins overeenstemt met de inhoud van de door u neergelegde dreigbrieven. Daaruit blijkt immers dat A. (...) in 2012, zijnde vijf jaar geleden, werd vastgehouden door de taliban. Gevraagd hoe oud u was toen uw oudere broer werd ontvoerd, repliceerde u dat uw moeder zei dat u toen drie of vier jaar oud was maar dat u zich hem niet meer herinnert (gehoorverslag CGVS, p.13). De dreigbrieven volgend was u evenwel tien of elf jaar toen uw broer een eerste maal werd vastgehouden door de taliban. Het is aldus onmogelijk dat u zich hem niet meer zou herinneren. Zelf kon u niet vertellen door wie uw broer werd ontvoerd, noch kon u verduidelijken waarom hij werd ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd waarom uw moeder in Iran over A. (...) vertelde, kwam u niet verder dan te stellen dat ze verdrietig was en het niet kon verdragen (gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd waarom uw ouders voordien nooit over A. (...) hadden gesproken, moest u het antwoord schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.13).

De opeenvolgende tegenstrijdigheden tussen uw – vage en onaannemelijke – verklaringen en de door u neergelegde dreigbrieven, zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling en ondermijnen de authenticiteit van de brieven.

Volledigheidshalve dient hierbij nog opgemerkt te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten op zich al bijzonder relatief.

Ook aan de feiten die volgden op de door u beweerde dood van uw vader, kan geen geloof worden gehecht. Zo kon u niet verduidelijken wie u wilde rekruteren, de taliban óf de Islamitische Staat (gehoorverslag CGVS, p.8 en p.20), wat bedenkelijk is. Verder kan de vraag worden gesteld waarom de mannen net u zouden willen rekruteren, de zoon van iemand die voor de overheid werkte. Gevraagd waarom u werd gekozen, stelde u algemeen dat ze jonge jongens meenemen en trainen voor de jihad (gehoorverslag CGVS, p.20). U kon evenwel geen informatie geven over andere jongens die werden gerekruteerd voor de jihad (gehoorverslag CGVS, p.20), wat verder vragen oproept bij úw rekrutering.

U stelde verder dat u dacht dat de mannen die u op straat had gezien in Jalalabad u iets wilden aandoen omdat ze vreemd naar u keken en signalen gaven aan elkaar (gehoorverslag CGVS, p.18). Gevraagd waarom iemand u pijn zou willen doen, antwoordde u zeer algemeen dat iemand in uw land met een witte huid niet met rust wordt gelaten (gehoorverslag CGVS, p.19). Opnieuw gevraagd waarom iemand u iets zou willen aandoen, stelde u het niet te weten en voegde daaraan toe dat u niet met de mannen sprak en u dus niet weet wat ze met u wilden doen (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd of uw moeder u vertelde waarom ze achter u zaten toen u haar informeerde over deze ontmoeting, repliceerde u dat uw moeder u sloeg en kwaad was omdat ze u had gezegd dat u niet naar buiten mocht gaan (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd waarom u in de eerste plaats niet meer naar buiten mocht gaan van uw moeder, kwam u niet verder dan te stellen het niet te weten. Gevraagd of het iets te maken had met de dood van uw vader, zei u geen informatie te hebben (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd te vertellen waarom uw moeder besloot om het land te verlaten samen met u, uw broer en zus, stelde u dat ze na de dood van uw vader werd benaderd door mensen die u wilden rekruteren (gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd of er een verband is tussen de mannen die u op straat zag in Jalalabad en de mannen die aan uw moeder zeiden dat ze haar zoon moest afgeven voor de jihad, moest u het antwoord opnieuw schuldig blijven (gehoorverslag CGVS, p.20). Uw opeenvolgende uitermate vage antwoorden en uw onwetendheid betreffende de motieven van de personen die zogenaamd achter u zaten, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u beweerde vluchtmotieven.

Wat betreft uw verklaring dat u uw moeder, broer en zus zou zijn kwijtgespeeld in Turkije (gehoorverslag CGVS, p.12), heeft het CGVS eveneens enkele bedenkingen. Vooreerst zijn uw verklaringen over de dood van uw vader en de andere redenen van jullie vertrek – zoals hierboven aangetoond – niet geloofwaardig. Daarnaast mag het verbazen dat u in het geheel geen contact meer zou hebben gehad met uw moeder nadat u haar was kwijtgespeeld. U verklaarde dat u, noch uw moeder een telefoon hadden en dat als u het aan de smokkelaar vroeg, hij telkens antwoordde dat u verder moest gaan en u uw familie later wel zou terugzien (gehoorverslag CGVS, p.12). Volgens uw verklaringen had u evenmin afgesproken met uw moeder hoe jullie elkaar konden terugvinden in het geval jullie elkaar zouden kwijtspelen (gehoorverslag CGVS, p.12), wat toch bedenkelijk is gezien de risico's die gepaard gaan met een illegale reisweg.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw grootvader aan vaderskant. Op de DVZ verklaarde u dat hij één van de dorpsouderen was in Hindrani dorp en dat hij werd vermoord door de Islamitische Staat of de taliban (Vragenlijst CGVS, d.d. 04/05/2016, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u echter dat uw grootvader een natuurlijke dood is gestorven (gehoorverslag CGVS, p.15). U wijzend op uw verklaringen op de DVZ, repliceerde u dat u zich enkel herinnert dat u toen heeft gezegd dat uw grootvader is overleden en dat de tolk misschien een fout heeft gemaakt (gehoorverslag CGVS, p.15), wat evenwel geen afdoende uitleg is gezien de ernst van de tegenstrijdigheid. Dat u ook hierover niet eenduidig was, ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. Ter zake dient er nog opgemerkt te worden dat het vragen oproept dat u het CGVS niet kon vertellen of uw moeder ja dan neen broers en/of zussen heeft (gehoorverslag CGVS, p.14).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Uw taskara, de taskara van uw moeder en de taskara van uw zus bevatten enkel identiteitsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat betreft de werkdocumenten van M. H. (...), van wie u zegt dat hij uw vader is, dient er opgemerkt te worden dat zijn werkzaamheden niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken maar dat de documenten niets zeggen over zijn dood, noch over de daaropvolgende problemen.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfsplaatsen in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, zijnde uw laatste woonplaats voor uw vertrek naar Europa (gehoorverslag CGVS, p.5). U stelde dat u, uw vader, moeder, broer en zus na het overlijden van jullie grootvader van Hindrani dorp naar Jalalabad stad zijn verhuisd (gehoorverslag CGVS, p.18). U verklaarde er acht maanden te hebben gewoond vooraleer het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS, p.5). U zei zes of zeven maanden Engelse les te hebben gevolgd in de stad (gehoorverslag CGVS, p.4 en p.8). Uw vader zijn kantoor was eveneens in de stad gevestigd (gehoorverslag CGVS, p.9). Zoals hierboven aangetoond heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader zou zijn overleden en heeft het CGVS eveneens bedenkingen bij uw verklaring de rest van uw familie in Turkije te zijn kwijtgeraakt, wat doet vermoeden dat u uw ware netwerk in Jalalabad wilt verbergen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij weigert om verzoekende partij de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zij van mening is dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

1. Werkelijke herkomstregio verzoeker

Verzoeker is afkomstig uit het dorp Hendrani uit het Kot district in de provincie Nangarhar. Hij heeft hier zijn hele leven gewoond. Hij is er geboren en heeft er het overgrote deel van zijn leven doorgebracht. Slechts acht maanden voor zijn vertrek in Afghanistan is verzoeker naar Jalalabad verhuisd.

1.1. Artikel 48/4, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt :

"(...)"

Uit de beleidsnota over Afghanistan van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt duidelijk dat de ernstige schade niet alleen wordt beoordeeld ten opzichte van het land van herkomst, maar specifiek ten opzichte van de streek van waar de asielzoeker afkomstig is:

"Om die reden houdt de Commissaris-generaal bij het beoordelen van de nood aan bescherming niet alleen rekening met de actuele situatie in Afghanistan, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar de asielzoeker van afkomstig is. [...]"

Afghaanse asielzoekers kunnen zich in bepaalde omstandigheden onttrekken aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst door zich buiten hun geboortestreek of regio van herkomst te vestigen. Het principe van intern vestigingsalternatief is enkel van toepassing wanneer er op een concrete wijze kan worden aangetoond dat de asielzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt. [...]"

De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. De vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade wordt onderzocht in functie van de streek van feitelijke herkomst. Een asielzoeker die ongeloofwaardige verklaringen aflegt over zijn eerdere verblijfplaats - sen maakt het de asielinstanties onmogelijk vast te stellen dat hij werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat. De asielzoeker biedt evenmin een zicht op het feit of hij de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen risico op ernstige schade bestaat."¹

Dat verzoeker uit het Kot district afkomstig is wordt door verwerende partij niet betwist. Ook de volledige herkomstcheck werd door het CGVS ten aanzien van het dorp Hendrani uitgevoerd (zie o.a. gehoorverslag p. 20 'Herkomstvragen').

De nood aan internationale bescherming moet dan ook beoordeeld worden ten opzichte van de werkelijke streek van herkomst van verzoeker, i.e. Kot district in de provincie Nangarhar, wat door verwerende partij als een onveilige regio wordt beschouwd en waarvoor subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

1.2. Verwerende partij besluit desondanks dat de veiligheidssituatie ten opzichte van de stad Jalalabad dient te worden beoordeeld en baseert zich daarvoor op de volgende gegevens :

"Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen in Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld, zijnde uw laatste woonplaats voor uw vertrek naar Europa (gehoorverslag CGVS, p. 5). U stelde dat u, uw vader, moeder, broer en zus na het overlijden van jullie grootvader van Hindrani dorp naar Jalalabad stad zijn verhuisd (gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaarde er acht maanden te hebben gewoond vooraleer het land te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS p. 5). U zei zes of zeven maanden Engelse les te hebben gevolgd in de stad (gehoorverslag CGVS p. 4 en p. 8). Uw vader zijn kantoor was eveneens in de stadgevestigd (gehoorverslagp.9)."

Deze argumenten doen echter geen afbreuk aan de werkelijke streek van herkomst van verzoeker, namelijk het dorp Hindrani in het Kot district.

1.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekers vader reeds jaar en dag voor UNDP werkte, meer bepaald voor het kantoor dat gevestigd is in de stad Jalalabad, ook al ging hij vaak op verplaatsing (gehoorverslag CGVS p.7 en 9). Zijn kantoor was dan ook reeds jaar en dag in Jalalabad gevestigd, ook toen ze nog in Hendrani woonden, waardoor dit dan ook geenszins kan worden aangemerkt als reden waarom Jalalabad als verzoekers plaats van herkomst dient te worden beschouwd.

1.2.2. Daarnaast is verzoeker met zijn gezin inderdaad naar Jalalabad gevlucht ten gevolge van de ernstige situatie van onveiligheid in zijn geboortedorp. Zij woonden daar slechts gedurende acht maanden en samen met verzoeker heeft ook de rest van zijn gezin het land verlaten (cf. infra). Een dergelijk kort tijdelijk verblijf in Jalalabad is geenszins voldoende om deze stad als verzoekers herkomstregio aan te merken en te besluiten dat hij zich er zonder problemen terug kan vestigen. Het feit dat dit de laatste verblijfplaats was voor het vertrek naar Europa impliceert dit evenmin.

Het leven in Jalalabad was zeer moeilijk door het ontbreken van een familiaal netwerk in de stad en met de vader als enige kostwinner voor een gezin van vijf. Toen deze vader dan ook overleed was het onmogelijk om nog verder in de stad te blijven en besloot het gezin gezamenlijk het land te verlaten. Het gezin beschikt er over geen enkele huisvesting meer, geen enkele bron van inkomsten noch enig sociaal of familiaal netwerk. Er is dan ook geen enkele binding meer tussen verzoeker en de stad Jalalabad, doch wél met het dorp Hendrani waar zijn ouderlijk huis en sociaal netwerk zich nog steeds bevindt.

1.2.3. Zoals hierboven aangetoond heeft verzoeker (en diens gezin) slechts acht maanden in Jalalabad gewoond ten gevolge van de ernstige veiligheidsproblemen in zijn geboortedorp. De hervestiging in Jalalabad was steeds bedoeld om tijdelijk van aard te zijn.

Zoals blijkt uit de verklaringen van verzoeker beschikte zijn gezin namelijk nog steeds over hun woning in Hendrani, en gingen zij er regelmatig terug naartoe (gehoorverslag CGVS p. 8, 10). Om te ontsnappen aan de zware conflictsituatie heeft zijn gezin getracht zich tijdelijk in de stad te hervestigen (cf. infra, 1.2.). Het was echter steeds de bedoeling terug te keren van zodra de situatie in hun eigen regio stabiliseerde. Dit wordt onder meer gestaafd door het feit dat het gezin steeds hun huis in Hendrani heeft behouden en slechts bij een vriend van verzoekers vader inwoonde in Jalalabad, zij huurden daar de benedenverdieping van diens woning (gehoorverslag CGVS p.5).

Verzoekers vader wenste om dezelfde reden al langer het dorp Hendrani in te ruilen voor de stad, maar wilde zijn eigen vader niet achterlaten waardoor hij wachtte tot diens overlijden om te verhuizen naar de stad.

Het gezin dient dan ook te worden beschouwd als intern ontheemde personen in Jalalabad (of IDPs).

Volgens de gezaghebbende 'Guiding Principles on Internal Displacement', opgesteld door de Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) van de Verenigde Naties, moet als intern ontheemd persoon worden beschouwd:

"[...] persons or groups of persons who have been forced or obliged to flee or to leave their homes or places of habitual residence, in particular as a result of or in order to avoid the effects of armed conflict, situations of generalized violence, violations of human rights or natural or human-made disasters, and who have not crossed an internationally recognized State border."²

Ook de Internationale Organisatie voor Migratie beschouwt als intern ontheemde personen onder meer: "Second, there are people recently and currently being displaced by conflict, especially in the south, east and west, but increasingly also in northern and central Afghanistan. [...] Fourth there are returning refugees and migrants who are not willing or able to go to their areas of origin. Many of them have settled in Kabul or other urban centres where they add to a fifth category of urban IDPs."³

Verzoeker en zijn gezin verlieten hun woonplaats ten gevolge van de ernstige conflictsituatie in hun thuisstreek, een problematische veiligheidssituatie die ook erkend wordt door verwerende partij en waarvoor subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend in België. Jalalabad was daarbij een logische keuze, enerzijds gelet op het feit dat het kantoor van UNDP waarvoor verzoekers vader werkte daar gelegen was, en anderzijds omdat dit de dichtstbij gelegen stad is bij het dorp Hendrani.

Het gezin verbleef gedurende +- acht maanden in de stad, waarna zij gezamenlijk het land verlieten. Zij waren zoals aangetoond echter intern ontheemde personen in Jalalabad, en behielden hun woning en netwerk in Hendrani voor het ogenblik waarop de toestand zou stabiliseren en zij konden terugkeren naar huis.

Om al bovenstaande redenen kan de stad Jalalabad dan ook onmogelijk als herkomstregio worden aangemerkt, maar dient men integendeel uit te gaan van het dorp Hendrani, quod non. Het CGVS is bij de beoordeling van verzoekers asielaanvraag verkeerdelijk uitgegaan van Jalalabad als feitelijke plaats van herkomst.

1.2.4. Ten slotte stelt verwerende partij nog : "Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel."

Niettegenstaande de ontransparantie en incorrectheid van deze stelling vraagt verzoeker zich af in welke mate deze bewering relevant is voor zijn dossier, nu zijn werkelijke streek van herkomst noch in Behsud, noch in Surkh Rod of Chaparhar gelegen is.

Dit doet dan ook niets ter zake bij de beoordeling van de plaats van herkomst van verzoeker. Men kan onmogelijk volhouden dat verzoekers streek van herkomst, uit het Kot district, een buitenwijk zou vormen van Jalalabad, mede gelet op de grote afstand tussen beide plaatsen.

2. Jalalabad als intern vestigingsalternatief (hierna: 'IVA')

Uit al het bovenstaande blijkt duidelijk dat Jalalabad niet de herkomstregio is van verzoeker, maar dat verzoekers gezin zich integendeel tijdelijk daar trachtte te vestigen om de problematische veiligheidssituatie in hun thuisstreek te ontvluchten.

Jalalabad kan dan ook hoogstens als intern vluchtalternatief in aanmerking worden genomen. Als mogelijk IVA moet het dan ook voldoen aan de voorwaarden voor het intern vluchtalternatief zoals aangegeven in de Vreemdelingenwet en ingevuld door UNHCR.

Overeenkomstig artikel 48/5 §3 Vreemdelingenwet en de richtlijnen van UNHCR (zie infra) moet er vooreerst een onderzoek gebeuren naar het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief.

Artikel 48/5 §3 Vw. bepaalt het volgende :

"(...)"

Artikel 48/5, §3 Vw. vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn. Dit artikel bepaalt :

"(...)"

Artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn vereist dus dat er rekening dient gehouden te worden met de algemene en individuele omstandigheden zoals ze uiteengezet worden in artikel 4 van die richtlijn en ook dat er door de lidstaten daartoe nauwkeurige en actuele informatie wordt vergaard uit relevante bronnen.

De individuele en algemene omstandigheden die in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn worden uiteengezet zijn :

- de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reis- documenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient
- alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast
- de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen

UNHCR vereist dat bij de bepaling van de IVA er rekening wordt gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden op volgende wijze:

"25. The personal circumstances of an individual should always be given due weight in assessing whether it would be unduly harsh and therefore unreasonable for the person to relocate in the proposed area. Of relevance in making this assessment are factors such as age, sex, health, disability, family situation and relationships, social or other vulnerabilities, ethnic, cultural or religious considerations, political and social links and compatibility, language abilities, educational, professional and work background and opportunities, and any past persecution and its psychological effects. In particular, lack of ethnic or other cultural ties may result in isolation of the individual and even discrimination in communities where close ties of this kind are a dominant feature of daily life. Factors which may not on their own preclude relocation may do so when their cumulative effect is taken into account. Depending on individual circumstances, those factors capable of ensuring the material and psychological well-being of the person, such as the presence of family members or other close social links in the proposed area, may be more important than others." (stuk 2)

Er dient rekening gehouden te worden met leeftijd, geslacht, gezondheid, familiale situatie en relaties, sociale en andere kwetsbaarheden, etnische en religieuze overwegingen, opleiding, taalvaardigheid, beroepsachtergrond en kansen op werk, eerdere vervolgingen en hun psychologische effecten.

Wat betreft de redelijkheid van het IVA vereist UNHCR met betrekking tot Afghanistan een volgende benadering :

"For the remaining areas of Afghanistan, i.e. areas that are neither affected by active conflict nor controlled by AGEs, an assessment of the reasonableness of a proposed IFA/IRA must give particular attention to:

- (i) the effective availability of traditional support mechanisms, provided by members of the applicant's extended family or members of his or her ethnic group;
- (ii) access to shelter in the proposed area of relocation;
- (iii) the availability of basic infrastructure and access to essential services in the proposed area of relocation, such as potable water and sanitation, health care and education;
- (iv) the presence of livelihood opportunities, including access to land for Afghans originating from rural areas; and
- (v) the scale of internal displacement in the proposed area of relocation." (stuk 3, p83-84)

UNHCR vereist duidelijk dat het IVA feitelijk leefbaar is, dat de fundamentele rechten er praktisch beschikbaar zijn, dat er behoorlijke socio-economische levensomstandigheden zijn en dat het alternatief duurzaam en voorzienbaar is, en dit bovenop de effectieve beschikbaarheid van een familiaal steunnetwerk (cf. infra).

2.1. Omgekeerde bewijslast

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat de bewijslast met betrekking tot een mogelijk IVA overeenkomstig de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR bij de asieliinstanties en niet bij de asielzoeker ligt (zie stuk 2): "34. On this basis, the decision-maker bears the burden of proof of establishing that an analysis of relocation is relevant to the particular case. If considered relevant, it is up to the party asserting this to identify, the proposed area of relocation and provide evidence establishing that it is a reasonable alternative for the individual concerned."

Hieruit volgt dat verwerende partij zowel de locatie als de redelijkheid van het voorgestelde intern vestigingsalternatief in concreto dient aan te tonen.

2.2. Ontbreken van enig onderzoek

Hoewel de bewijslast inzake toepassing van een IVA rust op verwerende partij, heeft zij absoluut niet kunnen aantonen dat verzoeker zich duurzaam in Jalalabad kan vestigen. De redelijkheid van het IVA werd integendeel zelfs niet eens onderzocht door verwerende partij. De bestreden beslissing bevat geen enkele motivering met betrekking tot de redelijkheid en duurzaamheid van Jalalabad als intern vestigingsalternatief.

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk dat er bij de beoordeling van het IVA rekening gehouden wordt met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Dit impliceert dat er degelijk onderzoek moet worden verricht naar deze omstandigheden⁴, wat in casu niet is gebeurd.

Er werd door verwerende partij geen enkele bruikbare informatie aangebracht over mogelijke toegang tot huisvesting, werkgelegenheid, levensmiddelen en andere basisrechten.

Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat de situatie voor IDPs of terugkeerders enorm problematisch is. Er kan bij wijze van voorbeeld gewezen worden op de volgende rapporten :

Wat huisvesting betreft wenst verzoeker er op te wijzen dat er enerzijds een kleine minderheid van rijken is die toegang heeft tot dure woningen, waar anderzijds de rest van de bevolking terug moet vallen op informele wijken:

"In terms of area, Jalalabad is a small city. It was already over-populated but due to the recent influx of the displaced people, housing has become a severe crisis. House rents have gone up and for people who have fled violence it is very difficult to find shelter. Many such families are living in huts on the outskirts of the city. These areas are less secure comparing to the main city." (stuk 4, p.52)

"A dramatic increase in rent on houses is experienced in Jalalabad city amid the rise in the number of Internally Displaced People (IDPs) due to the ongoing clashes between Taliban and Daesh militant groups in Nangarhar province. Hundreds of families have already left their homes in Achin, Bati Kot, Kot and a few other districts that are witnessing conflicts between the two insurgent groups or security operations against them. According to the provincial administration, most of these displaced families have arrived in Jalalabad city. Some of these IDPs have arranged other means for living but most of them are renting houses in the city and pay bulk amounts of AFGs. The rents on these houses have also noticeably risen in comparison to that of before." (stuk 4, p.51)

De toegang tot onderwijs voor minderjarige kinderen zoals verzoeker is zeer beperkt:

"Inside the city it is not difficult for one to enrol their children in government-run schools because they are free of cost. But as many families cannot afford to find food and other expenses of their day-to-day life, many children are seen working." (stuk 4, p.52)

De mogelijkheid om een inkomen te vergaren in Jalalabad is echter zeer beperkt. De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan:

"The unemployment rate is very high in the whole country. As Nangarhar province has been hit by a continuous violence in the last few years, the situation here is one of the worst. It is one of the most densely populated provinces in the country and due to the recent rise of violence; tens of thousands of people have fled their houses in the districts and are now bound to live in the city. There are many young people with university degrees who are unable to find even simple clerical jobs." (stuk 4, p.51)

De beperkte mogelijkheid van het vinden van een voltijdse job op de Afghaanse arbeidsmarkt is een reden voor nieuwe verplaatsingen:

"(...) the chronic underemployment situation has forced members of returnee/ IDP families to move from one city to another and even to a country of exile (for returnees) to find jobs. As a result, people have been returning to Pakistan or the Islamic Republic of Iran where they were once refugees. The difference now is that the whole family does not leave the country — only those family members who can earn a living for a seasonal or temporary period, or embark upon long-term migration, while the others remain in the country." (stuk 13 p. 24)

« 68. Selon l'Organisation internationale du Travail (OIT), une bonne part du revenu des ménages en Afghanistan provenait du travail de membres de la famille occupant des emplois vulnérables tels que celui de journalier dans la construction et la briqueterie, l'agriculture ou le secteur informel de l'économie urbaine. Les personnes ayant trouvé un emploi ou gérant une exploitation agricole de taille commerciale demeuraient peu nombreuses et dispersées. (...)

69. Le Comité des droits économiques, sociaux et culturels était préoccupé par le manque de possibilité d'emploi pour les jeunes, les rapatriés et les personnes déplacées à l'intérieur du pays. » (stuk 5)

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen publiceerde een nota waaruit onder meer de volgende passages kunnen geciteerd worden aangaande de problematische toegang tot de arbeidsmarkt (zie voor de volledige informatie stuk 6, p.36-41) :

"De werkgelegenheid is erg laag in Afghanistan. Een groot deel van het werkaanbod bestaat uit jobs die een leven boven de armoedegrens niet kunnen garanderen.

"[...] unemployment and underemployment are clearly one of the most intractable problems facing the country and the lack of productive and decent job opportunities is a major cause of persistent poverty. A seemingly modest unemployment rate of 7.9% and a relatively high labour force participation rate of 67% mask the harsh reality that the poor cannot afford to be unemployed. More than 48% of employed individuals in urban areas and 53% in rural areas work less than 35 hours per week on average, and could be considered "under-employed". More importantly, over 90% of the jobs can be classified as vulnerable employment as they do not offer secure stable employment and sufficient income. These jobs include own account workers, unpaid family workers and day labourers."71

"Moreover, if unemployment is an important characteristic of the labour market in Afghanistan, it is also important to stress that underemployment and working poverty are greater challenges because: i) 60% of the employed workforce are in agriculture working in low-productivity and subsistence-type production; ii) the urban labour market is characterized by skills mismatch and problems of job quality in both the informal and the small formal sectors; and iii) most jobs that have been generated by the international development assistance tend to be casual or temporary and are clearly not sustainable without continuing aid inflows.

Last, it is worth keeping in mind that the exact definitions of "unemployed" and "underemployed" in the context of Afghanistan are still unclear, and have become highly politicized, given the lack of data. Such significant differences do not only come from methodological or research limitations but may also be due to terminological differences.

De mogelijkheden om zich inkomen te vergaren zijn dus uiterst beperkt. Er wordt dan ook vastgesteld dat de toegang tot werkgelegenheid moeilijk is voor terugkeerders: "Underemployment is more acute than unemployment in Afghanistan. Although the literature shows only 7.1 per cent unemployment, this figure is tempered by the fact that people simply cannot afford to remain unemployed and are therefore underemployed for the most part (48.2 per cent). On the whole, 70 per cent of households rely upon a second or third source of income. The returnees/IDPs, upon returning to or arriving in a community, struggled to find a means of livelihood that could provide them with a year-round cash flow. Consequently many of them started moving out to different places (and from one place to another, even returning to their countries of exile) to supplement their family income. With the boom in the construction industry, most people found daily wage-based labour in major urban centres such as Kabul, Jalalabad, Mazar-e-Sharif and Herat. It became a common phenomenon for income earners in a single family to take on multiple occupations to address the chronic underemployment situation."73

De erg beperkte beschikbaarheid van voltijdse jobs op de Afghaanse arbeidsmarkt is bovendien een oorzaak van hernieuwde interne migratie na een terugkeer vanuit het buitenland:

"[...] the chronic underemployment situation has forced members of returnee/ IDP families to move from one city to another and even to a country of exile (for returnees) to find jobs. As a result, people have been returning to Pakistan or the Islamic Republic of Iran where they were once refugees. The difference now is that the whole family does not leave the country — only those family members who can earn a living for a seasonal or temporary period, or embark upon long-term migration, while the others remain in the country. 74

68. Selon l'Organisation internationale du Travail (OIT), une bonne part du revenu des ménages en Afghanistan provenait du travail de membres de la famille occupant des emplois vulnérables tels que celui de journalier dans la construction et la briqueterie, l'agriculture ou le secteur informel de l'économie urbaine. Les personnes ayant trouvé un emploi ou gérant une exploitation agricole de taille commerciale demeuraient peu nombreuses et dispersées. (...)

69. Le Comité des droits économiques, sociaux et culturels était préoccupé par le manque de possibilité d'emploi pour les jeunes, les rapatriés et les personnes déplacées l'intérieur du pays."75

[...] Het probleem is evenwel niet enkel gelinkt aan het beperkte werkaanbod. Binnen de Afghaanse context is ook een sociaal netwerk erg belangrijk bij het vinden van werk. Jongeren die opgeleid zijn in Europa bevinden zich meestal in een nadeligere situatie bij het vinden van werk in tegenstelling tot het vooroordeel dat hun opleiding in Europa een voordeel zou zijn bij het zoeken naar werk, zijn deze jongeren dikwijls onvoldoende aangepast aan de huidige vereisten van de Afghaanse economie en samenleving. Deze moeilijkheden werden grondig bestudeerd in een studie over Afghaanse jongeren die teruggekeerd waren vanuit het VK:

"It was also clear that young people seeking employment struggle enormously. Professionals and young people agreed that finding opportunities to work is extremely problematic without family connections, and one noted that "this generation has had more opportunities for education, but fewer opportunities after education [...]" 81

De meerderheid van terugkeerders ondervindt diverse problemen om een nieuw leven in Afghanistan op te bouwen. Diezelfde studie stelt dan ook vast dat die teruggekeerde jongeren moeten worstelen om niet in absolute armoede terecht te komen:

"Young people also struggle with the levels of poverty they often face on return. Afghanistan's living standards are amongst the lowest in the world (CIA 2012), with only 48 percent of the population able to access safe drinking water, and only 37 percent using improved sanitation facilities. In Kabul, 80 percent of the population lives in unplanned settlements with limited access to basic services and poor sanitation (all IRIN 2011). According to the Norwegian Refugee Council (NRC) food security is also a concern for urban returnees, who often settle in areas of Kabul where health hazards, including "open sewage and the accumulation of solid waste" are endemic (NRC/Altai 2010). This year, harsh winter conditions and insecure and insufficient shelter options lead to the deaths, in January and February, of children living in some of Kabul's 45 informal settlements (UN General Assembly 2012).

All of the professionals interviewed agreed that poverty was one of the main challenges for returnees. One summarized that; It's extremely difficult to go back to Afghanistan after spending some years in an EU country — you face severe living conditions, lack of freedom of movement — poverty really. It is a major challenge, especially if you are from a rural area, and by rural I mean it takes at least 12 hours to reach the nearest place with a market (AP12). (...)

Life in Kabul is also a challenge, particularly for young people whose families do not have a home there. Some shelters exist, but many returnees failed to meet their strict criteria.

Returnees struggle to find places to stay if informal networks fail, "because security means everything is closed off nothing has its name on it, so if you don't know where you are going you are lost" (AP3). Poverty and homelessness leading to drug addiction was also noted to be a danger in Kabul, with two professionals telling of disused buildings occupied by heroin addicts. One staff member of an international NGO told that "it's prohibitively expensive to rent in Kabul because NGO staff renting has driven up the rental market" (AP3), and another confirmed that "if you want to live in Kabul, even for a simple one bedroom place with no luxury they will pay maybe \$300 per month. So your money will run out very soon. Clothes and food are also expensive these days" (AP5). "82"

Daarnaast laat de toegang tot gezondheidszorg in Jalalabad eveneens te wensen over:

"There is only one government hospital in Jalalabad which is over capacity. The private hospital is expensive so often people travel to Peshawar for treatment.

Corruption at customs opened up the country to counterfeit, inferior medicine. Because of its proximity to the largely uncontrolled 1,600-mile border, the biggest market is Nangarhar province and its capital, Jalalabad, where fake drugs seamlessly enter the medicine stock, making it virtually impossible for non-specialists to distinguish between good and bad products. [...]

There is no policy regarding registration of medical companies in Afghanistan, and no monitoring of companies in the provinces, said Ajmal Pardis, a former director of public health in Nangarhar and an adviser to the US Centers for Disease Control and Prevention. The MEC report says corruption and inadequate licensing standards have led to huge numbers of companies producing low-quality pharmaceuticals. They don't take care of these poor children, Pardis said about the illicit pharmaceutical traders and the doctors who prescribe their products. These innocent people, they are the victims. Those who can afford to, travel to Pakistani cities such as Peshawar to buy medicine. When Pardis's child was suffering from septic arthritis, he crossed the border for treatment. Low-quality and counterfeit

medicines not only damage the health sector's credibility, according to Tasal, they also impoverish people who have to seek help from a doctor or travel abroad for treatment.

Health care is a serious issue. Due to the high number of internally displaced people, hospitals are overcrowded. Even for simple but emergency health issues, one has to wait for days in a government health facility or hospital." (stuk 4, p.52-53)

"Humanitarian indicators are critically low in Afghanistan: by the end of 2015, out of a total population of approximately 27 million people, 8.1 million people were reported to be in need of humanitarian assistance. Over one million children are reported to suffer from acute malnutrition, while 9.1 per cent of children die before their fifth birthday. The proportion of the population who are reported to live below the national poverty line stands at 35.8 per cent, while 1.7 million Afghans are severely food insecure. Only 46 per cent of the population have access to potable water. Afghanistan remains the poorest country in the region, ranking 171 out of 188 countries in the 2015 UN Human Development Index. The ongoing conflict has particularly serious consequences for access to health care, including as a result of direct attacks on health workers and health facilities, but also because general insecurity impedes access to health care facilities, particularly in areas under the control or influence of AGEs. It is reported that 36 per cent of the population has no access to essential primary health care services." (stuk 3, p.27)

Naast de erbarmelijke socio-economische omstandigheden in Jalalabad wenst verzoeker er tevens op te wijzen dat IDPs zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden, en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van IDPs terecht komen, in het bijzonder wanneer zij zoals verzoeker niet kunnen terugvallen op een steunnetwerk, en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd. Zij zijn dan ook extra vatbaar voor de slechte omstandigheden in de stad.

"IDPs remain among the most vulnerable groups in Afghanistan; many — especially in conflict-affected rural areas — are beyond the reach of humanitarian organizations. Among IDPs, women, children, elderly persons and persons with disabilities are especially vulnerable.

Afghanistan is experiencing a period of rapid urbanization; many IDPs end up in large urban centres that have limited absorption capacity and where access to basic services remains a major concern. The lack of efficient urban policy and regulatory frameworks, as well as weak and ineffective governance, have reportedly contributed to increased poverty and inequality in urban areas. A large proportion of Afghanistan's middle and low-income urban households are reportedly residing in poorly located and under-serviced informal settlements. According to the Afghan Living Conditions Survey 2013-2014, 73.8 per cent of the urban population in Afghanistan live in slum households. Poverty among urban households is reportedly widespread and the economic situation of urban households is reported to have deteriorated significantly in the past years.

Within this context, urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by lack of access to social services and livelihood opportunities, with negative repercussions on food security and social protection mechanisms. The lack of adequate land in urban areas and a lack of affordable housing often forces new and protracted IDPs to reside in informal settlements without an adequate standard of living and limited access to water and sanitation. Antiquated land tenure policies and lack of security of tenure are reported to leave IDPs and other inhabitants of informal settlements vulnerable to continuous threats of evictions and secondary displacement. Land grabbing, including of land allocated for returning refugees or IDPs, reportedly represents an additional obstacle.²⁸⁻³⁰

[...] The latter is particularly important in light of the fact that many Afghans who have returned in previous years are reported to have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. Returnees reportedly experience severe difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. An estimated 40 per cent of returnees are reportedly vulnerable with poor access to livelihood, food, and shelter. Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their areas of origin; loss of livelihoods and assets; lack of access to health care and education; and difficulties in reclaiming land and property. ³¹⁻³²

[...] Relevant considerations in this regard include the fact that IDPs are considered to be among the most vulnerable groups in Afghanistan, many of whom are beyond the reach of humanitarian organizations; as well as available information to the effect that urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment; limited access to water and sanitation; and food insecurity. The limited availability of adequate housing must also be taken into account, including in particular for IDPs, with land allocation schemes reportedly often ill-managed and marred with corruption." (stuk 3, p.85)

De Afghaanse regering heeft bovendien als beleid de hervestiging in steden te vrijdelen en geeft de voorkeur aan de hervestiging in de herkomstplek. Dit blijkt uit de manier waarop IDPs behandeld worden door de Afghaanse overheid, en hun moeilijke leefomstandigheden als gevolg.

"It was mostly the potential distribution of government land to IDPs that caused friction, acknowledging that IDPs might need to integrate locally (where they settled after being displaced) rather than returning to their villages of origin. An NGO official who attended talks with governors in the south (an area that both produces and hosts many IDPs) told AAN that the governors warned against a policy requiring them to provide IDPs with precious land. The fear that IDPs might settle permanently and pose an additional burden to communities, land allocation and budgets had — already for years — led to a "de facto policy of denial", as a report by Amnesty International (AI) called it. The AI report includes some telling quotes by aid workers saying, "There's a big caseload of protracted, mainly urban IDPs, a big chunk, in Kabul, Kunduz, Mazar, Herat, Jalalabad, on the outskirts of the cities. The government is very keen to [redefine] them into economic migrants, not IDPs, so they're treated as part of the urban poor and don't fall under protection entitlements." (stuk 7)

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de banden met de plek van herkomst steeds blijven bestaan, onder meer om identiteitsdocumenten te bekomen:

"One challenge for the IDPs remains obtaining an ID card (Taskera) in the place of displacement. IDPs are expected to return to their place of origin in order to prove their identity." (stuk 8, p.6)

Deze algemene context toont aan dat bij het vaststellen van een intern vluchtalternatief er een grote voorzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij dit zorgvuldig heeft onderzocht.

Verzoeker heeft nochtans als minderjarige geen bestaansmiddelen, noch beschikt hij over een netwerk dat hem aan werk zou kunnen helpen. Hij heeft geen huis om naartoe te gaan in de stad (cf. infra) en zal bijgevolg op straat belanden. Hij zal niet meer naar school kunnen gaan, noch zou hij enige gezondheidszorg kunnen betalen. Gezien verzoekers gezin een verdieping huurde in de woning van de familievriend I. R. (...), is het zeer waarschijnlijk dat verzoeker daar niet gratis en voor niets zal terecht kunnen. Er werd geen enkel onderzoek verricht naar de concrete situatie van verzoeker, noch werd met al deze elementen rekening gehouden.

2.3. Bijkomende garanties voor minderjarigen

De UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 stellen bovendien specifiek voor minderjarigen :

"In the case of unaccompanied and separated children from Afghanistan, UNHCR considers that in addition to the requirement of meaningful support of the child's own (extended) family or larger ethnic community in the area of prospective relocation, it must be established that relocation is in the best interest of the child." (stuk 3, p.86)

"The particular circumstances of children as well as the legal obligations of States under the Convention on the Rights of the Child — in particular the obligations to ensure that the best interests of the child are a primary consideration in all decision-making affecting children and to give due weight to the views of the child in light of his or her age and maturity — need to be taken into account in assessing the reasonableness of an IFA/IRA involving children. Adjudicators need to give due consideration to the fact that what is considered merely inconvenient for adults may constitute undue hardship for a child. These considerations take on additional importance in relation to unaccompanied and separated children." (stuk 3, p.85)

Als (niet-begeleide) minderjarige bevindt verzoeker zich in een bijzonder kwetsbare positie (zie artikel 1, 12° Vw.). Bovenop de vereiste dat een intern vestigingsalternatief redelijk en veilig dient te zijn, moet een hervestiging eveneens in het hoger belang van het kind zijn bovenop de vereiste van een betekenisvol steunnetwerk van zijn eigen familie.

UNHCR bepaalt voorts :

"In cases where an internal flight or relocation alternative is deemed relevant, a proposed site of internal relocation that may be reasonable in the case of an adult may not be reasonable in the case of a child. The 'reasonableness test' is one that is applicant-specific and, thus, not related to a hypothetical 'reasonable person'. Age and the best interests of the child are among the factors to be considered in assessing the viability of a proposed place of internal relocation." (stuk 9, §55)

Niet alleen werd door verwerende partij geen enkel onderzoek gevoerd naar de redelijkheid van Jalalabad als IVA, bovendien blijkt nergens uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier, dat terdege rekening gehouden werd met de leeftijd van verzoeker of het belang van het kind in de beoordeling.

Bovendien beschikt verzoeker over geen enkel familiaal of ander netwerk in Jalalabad. Als IDP of terugkeerder én daarbovenop als alleenstaande minderjarige is verzoeker extra kwetsbaar in Jalalabad en bijzonder vatbaar voor de slechte socio-economische omstandigheden. Er werd geen enkel onderzoek verricht door verwerende partij naar de concrete omstandigheden waarin verzoeker leefde, noch naar zijn mogelijkheden om in zijn levensonderhoud te voorzien bij terugkeer.

2.4. Ontbreken van steunnetwerk

Een van de voorwaarden om te besluiten tot de redelijkheid van een IVA is dat de betrokkene, in het bijzonder minderjarigen, kan terugvallen op een betekenisvol steunnetwerk, dat effectief in staat en bereid is om verzoeker langdurig op te vangen.

Verwerende partij stelt hierover het volgende in de bestreden beslissing : "zoals hierboven aangetoond heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw vader zou zijn overleden en heeft het CGVS eveneens bedenkingen bij uw verklaring de rest van uw familie in Turkije te zijn kwijtgeraakt, wat doet vermoeden dat u uw ware netwerk in Jalalabad wilt verbergen."

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert heeft verzoekers gezin wel degelijk Afghanistan verlaten en is verzoeker wel degelijk het contact met hen verloren.

Los van het feit dat verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker kan er namelijk niet getwijfeld worden aan het feit dat hij zijn gezin is kwijtgespeeld op weg naar Europa.

2.4.1. Zijn moeder vertelde steeds dat België de eindbestemming was van hun reis, dus van zodra verzoeker hier toekwam heeft hij onmiddellijk al het mogelijke gedaan om haar terug te vinden.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek uit Afghanistan slechts dertien jaar oud was. Hij beschikte niet over Facebook in Afghanistan. Hij heeft geen telefoonnummer van zijn moeder, die geen telefoon bezat (cf. infra), noch enige gegevens van een smokkelaar die misschien informatie zou kunnen hebben over de verblijfplaats van zijn gezin nu hij zijn reis naar België niet zelf heeft geregeld.

Verzoeker heeft wel samen met zijn voogd zeer veel tevergeefse pogingen ondernomen zijn familieleden terug te vinden via de Dienst Tracing van het Rode Kruis (zie stuk 10). Dit was gelet op de omstandigheden voor verzoeker de enige manier om te trachten terug in contact te komen met zijn gezin. De opsporingen van de Dienst Tracing zijn helaas tot op heden zonder resultaat gebleven. Zoals ook in het emailverkeer te lezen valt werden gezien de problematische veiligheidssituatie de activiteiten van ICRC opgeschort in Afghanistan en heeft er tot op heden nog geen zoektocht kunnen plaatsvinden in Afghanistan zelf. Verzoekers voogd heeft recent nogmaals een zoektocht aangevraagd in een zoveelste poging verzoeker terug in contact te brengen met zijn familie, waar ze zich ook bevinden.

Verzoeker brengt bijgevolg minstens een begin van bewijs aan - het enige bewijs dat hij kan voorleggen — dat hij zijn familieleden wel degelijk is kwijtgeraakt, terwijl verwerende partij geen enkel bewijs aanbrengt dat zijn gezinsleden wél nog steeds in Jalalabad zouden verblijven. Nochtans heeft verwerende partij een uitgebreid onderzoek verricht naar onder andere de Facebook- en andere onlineactiviteiten van verzoeker én zijn familie. Verwerende partij is zelfs op een oud Facebook-account van verzoekers vader gestruikeld, waarvan verzoeker zelf niet eens het bestaan afwist (gehoorverslag p.23, 25). Mocht deze zoektocht iets hebben opgeleverd dat niet strookt met de verklaringen van verzoeker had verweerster deze informatie zonder enige twijfel aan het administratief dossier toegevoegd en gebruikt in de bestreden beslissing, quod non.

Verwerende partij heeft serieuze bedenkingen" bij de verklaring dat verzoeker zijn familie in Turkije is kwijtgeraakt, doch dit wordt op geen enkel objectief element gestoeld. Er is in casu geen enkele contra-indicatie aanwezig dat verzoeker niet de waarheid zou vertellen over dit element van zijn asielrelaas. Er is integendeel wél bewijs aanwezig dat verzoekers verklaringen ondersteunt.

2.4.2. Verwerende partij baseert zich op slechts twee (subjectieve) vaststellingen om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot het kwijtraken van zijn familieleden, namelijk omdat verzoeker en zijn moeder niet over een telefoon beschikten, en omdat verzoeker niet met zijn moeder had afgesproken hoe ze elkaar konden terugvinden in het geval ze elkaar kwijt raakten.

Ten eerste is het volkomen logisch dat verzoeker als toen dertienjarige jongen niet over een eigen telefoon beschikte en gewoon zijn moeder volgde tijdens de gevaarlijke tocht naar Europa. Zelfs al wordt men gescheiden van elkaar tijdens een specifiek traject, verwacht men nog steeds dat men op dezelfde plek zal aankomen en dat men elkaar op dat punt dan ook wel zal terugvinden. De reis van verzoeker en zijn gezinsleden werd namelijk door dezelfde smokkelaar geregeld, waarbij België steeds als eindpunt werd afgesproken.

Daarnaast is het onmogelijk om af te spreken hoe men elkaar zal terugvinden indien nodig gezien men niet weet wat er aan de andere kant zal zijn. Zonder telefoon dient men namelijk concrete contactpersonen of herkenningspunten af te spreken, of mekaar toevallig weer tegenkomen. Men weet echter niet welke landen of steden men nog zal passeren, noch welke concrete herkenningspunten daar beschikbaar zullen zijn.

Bovendien gaat de stelling van verwerende partij dat het 'verbazend is dat verzoeker noch zijn moeder over een telefoon beschikte' in tegen diverse gezaghebbende en objectieve bronnen. Op geen enkel moment toont verwerende partij aan de hand van objectieve elementen aan waarom verzoekers verhaal dan toch zo ongeloofwaardig zou zijn. Zij baseert zich integendeel op een buikgevoel. Deze handelswijze druist lijnrecht in tegen gezaghebbende richtlijnen van UNHCR, die het volgende voorschrijven:

"The credibility assessment should be based on the available relevant evidence and not on the decision maker's intuition or gut feeling. Speculative argument that fails to rely on objective and reliable sources of information and that reflects the decision-maker's own theory about how the applicant or others could or should have acted, or about how certain events could or should have unfolded, violates the principle of objectivity (stuk 11, p. 39)

Hoe verbazend dit voor verwerende partij mag lijken, er zijn nog steeds personen op deze aarde die niet over een mobiele telefoon beschikken en niet weten hoe deze te gebruiken. Verzoeker en zijn gezin zijn niet de eersten en zeker niet de laatsten die de reis naar Europa zonder mobiele telefoon ondernemen, ervan uitgaande dat men samen zal blijven. Het loutere feit dat dit ongebruikelijk is wil daarom niet zeggen dat het objectief gezien ook onmogelijk is.

Er wordt door verwerende partij geen enkel objectief element aangebracht waaruit blijkt dat het niet hebben van een telefoon tijdens de tocht naar Europa verdacht zou zijn.

Ten slotte insinueert verwerende partij dat de verklaringen van verzoeker over de redenen van zijn vertrek niet geloofwaardig zijn, en het daarom bedenkelijk is dat zijn gezin ook zou zijn vertrokken. Dit argument houdt echter geen steek.

Verzoeker heeft zelf het land verlaten omwille van de problemen die hij kende in zijn thuisland. Het loutere feit dat verweerster geen geloof hecht aan de redenen die verzoeker aanhaalt voor zijn vertrek, staat niet in de weg van het feit dat verzoeker wel degelijk om bepaalde redenen het land heeft verlaten. Wanneer verzoeker redenen heeft om het land te verlaten, waar in casu niet aan kan worden getwijfeld gezien hij zich in België bevindt, geldt dit onomstotelijk ook voor zijn kerngezin. Het is dan ook niet omdat verweerster geen geloof hecht aan de redenen die verzoeker aanhaalde voor zijn vertrek, dat dit automatisch betekent dat verzoeker geen (voor hem) gegronde reden had om te vertrekken, en bij uitbreiding zijn gezin ook geen reden had om te vertrekken.

Omwille van alle redenen die hierboven zijn uiteengezet is het dan ook duidelijk dat verzoeker over geen enkel familiaal steunnetwerk in Jalalabad beschikt.

2.4.3. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat, in het geval van een minderjarige asielzoeker, er een verschuiving van de bewijslast plaatsvindt. In de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR omtrent asielaanvragen van minderjarigen valt het volgende te lezen:

"Although the burden of proof usually is shared between the examiner and the applicant in adult claims, it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child

*is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt. Similarly, the child should be given the benefit of the doubt should there be some concern regarding the credibility of parts of his/her claim."*⁶⁵

Verzoeker verwijst eveneens naar het rapport van UNHCR "Beyond proof: credibility assessment in EU Asylum Systems" waarin duidelijk wordt vermeld:

"The age of the applicant is another relevant factor decision-makers should take into account. Due to the limited resources available to this research, the full impact of age could not be analysed. This will be done through the follow up CREDO project."

Van een minderjarige kan men dan ook niet dezelfde graad van duidelijkheid en coherentie in zijn verklaringen verwachten als van een volwassene. Verwerende partij hield hiermee te weinig rekening.

Het is duidelijk dat, mocht er al twijfel zijn over het al dan niet kwijtraken van verzoekers gezinsleden, hem met betrekking tot deze verklaringen het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven.

Uit al het bovenstaande volgt dat het allerm minst redelijk is van verzoeker te verwachten zich moederziel alleen als vijftienjarige jongen zonder ouders noch enig ander netwerk te vestigen in Jalalabad.

3. Conclusie

We kunnen concluderen dat verwerende partij verkeerdelijk Jalalabad als herkomstregio in aanmerking heeft genomen. Verzoeker heeft slechts gedurende acht maanden in Jalalabad verbleven, onmiddellijk voorafgaand aan zijn vertrek, en heeft geen enkele binding meer met deze stad. Zijn ouderlijk huis bevindt zich nog steeds in zijn geboortedorp Hedrani, Kot district, evenals zijn sociaal netwerk en de mensen met wie hij is opgegroeid.

Verzoeker en zijn gezin vluchtten ten gevolge van de ernstige conflictsituatie weg uit Hedrani 'naar Jalalabad, en dienen bijgevolg te worden beschouwd als IDPs ter plekke, en niet als inwoners.

Verwerende partij had integendeel Jalalabad uitsluitend als intern vestigingsalternatief in aanmerking kunnen nemen, quod non. Een zorgvuldige beoordeling van de redelijkheid van dit IVA was dan ook volledig afwezig. Er dient rekening te worden gehouden met de slechte socio-economische omstandigheden in Jalalabad en o.m. de jeugdige leeftijd van verzoeker, wat in casu volledig ontbreekt.

Verwerende partij heeft hoewel ze daar wettelijk toe verplicht is geen onderzoek gevoerd naar die elementen, en er ook geen bronnen over verzameld. Het intern vluchtalternatief moet ge-evalueerd worden rekening houdend met algemene kwetsbaarheid van de bevolking, de context van de regelmatige verplaatsingen van veel Afghanen, structurele aanwezigheid van IDP's en moeilijkheden die terugkeerders ondervinden om te hervestigen.

Verwerende partij dient alle relevante individuele elementen in rekening te brengen bij het bepalen van het IVA.

Uit alle beschikbare informatie blijkt namelijk duidelijk dat Jalalabad onmogelijk kan worden beschouwd als een redelijk intern vluchtalternatief voor verzoeker.

De bewijslast dat Jalalabad een redelijk IVA zou vormen ligt volledig bij de asielinstanties. In casu werd dit niet bewezen.

Bovendien zijn bijkomende waarborgen vereist voor de toepassing van een IVA in het geval van minderjarigen. Verwerende partij besloot onterecht dat verzoekers familieleden zich nog in Jalalabad zouden bevinden, hield geen enkele rekening met het hoger belang van het kind en voerde geen enkel onderzoek naar de positie van verzoeker als vijftienjarige, alleenstaande jongen in Jalalabad zonder netwerk en zonder woning. Hij is onmogelijk in staat om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Uit al het voorgaande kunnen we besluiten dat het onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen te oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Verwerende partij had zorgvuldiger onderzoek moeten voeren, rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken. Door dit niet te doen,

schenkt tegenpartij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en al de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat tegenpartij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat tegenpartij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: "Internal Flight or Relocation Alternative" Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04, <http://www.refworld.org/docid/3l2791a44.html>;
- UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016, HCR/EG/AFG/16/02, p.26-30 en 81-86, <http://www.refworld.org/docid/57Qf96564.html>;
- ASYLOS, Afghanistan: Internal Flight Alternative in Kabul, Jalalabad and Mazar-e-Sharif, mei 2016, beschikbaar op www.asylos.eu, pp. 4-5 en 53-63;
- UN Human Rights Council, Compilation: [Universal Periodic Review] : Afghanistan / prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (b) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21, 11 November 2013, A/HRC/WG.6/18/AFG/2, <http://www.refworld.org/docid/52ea4c8a4.html>;
- BCHV juni 2014, Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure;
- Afghanistan Analyst Network (AAN) Christine Roehrs, On the Run without Aid: The much delayed policy on Afghanistan's internally displaced, 20 Octobre 2013, <http://www.afghanistan-analysts.org/on-the-run-without-aid-the-much-delayed-policy-on-afghanistans-internally-displaced>;
- UNHCR, Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Afghanistan, June 2013, <http://www.refworld.org/docid/51b81fa54.html>;
- UNHCR, Guidelines on International Protection: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 december 2009, HRC/GIP/09/08, <http://www.unhcr.org/50ae46309.pdf>;
- Mailverkeer tussen verzoekers voogd en de Dienst Tracing;
- UNHCR, Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems, May 2013, 34-52.

2.2.2. Op 5 april 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018, het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 1-68 en 195-201 en de COI Focus "*Afghanistan Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met de volgende overtuigingsstukken neer:

- een psychologisch attest van 9 april 2018;
- een verklaring van Nabi Rehman Rahmani;
- het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017, p. 37-40 en 195-201;
- het rapport "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" van 23 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd op grond van de vaststellingen (i) dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn vader werd gedood en aan de feiten die volgden op de door hem beweerde dood van zijn vader, (ii) dat er verschillende bedenkingen zijn bij de drie dreigbrieven die hij heeft neergelegd en (iii) dat er voor burgers in de stad Jalalabad actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat zijn vader werd gedood nu (a) hij eerst aangaf dat het lichaam van zijn vader werd teruggevonden voor zijn werkplaats om later te verklaren dat hij in hun huis in Hindrani werd gedood zonder een zinnige uitleg voor deze tegenstrijdigheid te kunnen geven, (b) hij niet kon vertellen wat er gebeurd is met het lichaam van zijn vader en (c) hij inzake het tijdstip van overlijden van zijn vader wel de correcte maanden kon geven in de westerse kalender, maar niet in de Afghaanse kalender, wat wijst op het ingestudeerde karakter van zijn asielaanvraag, omdat (ii) er verschillende bedenkingen zijn bij de drie dreigbrieven die hij heeft neergelegd en omdat (iii) ook aan de feiten die volgden op de door hem beweerde dood van zijn vader geen geloof kan worden gehecht nu (a) hij niet kon verduidelijken wie hem wilde rekruteren en waarom men hem, een zoon van iemand die voor de overheid werkte, zou willen rekruteren, (b) zijn uitermate vage antwoorden en onwetendheid over de motieven van de personen die zogenaamd achter hem aanzaten de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven verder ondermijnen, (c) er bedenkingen zijn bij zijn verklaring dat hij zijn moeder, broer en zus zou zijn kwijtgespeeld in Turkije en (d) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn grootvader aan vaderskant.

Aldus heeft de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarom hij aan verzoeker de vluchtelingenstatus heeft geweigerd. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing op dit vlak te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe dus in gebreke en laat de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, volledig ongemoeid. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Gelet op deze alomvattende benadering, wijst de Raad er op dat er ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er, daargelaten de vraag of hij al dan niet als een burger van de stad Jalalabad kan worden beschouwd, voor verzoeker in deze stad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Wat de veiligheid van het hervestigingsalternatief betreft, blijkt vooreerst uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS), die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt vooreerst het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststellingen worden bevestigd door de bij de aanvullende nota van 4 april 2018 gevoegde COI Focus “*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*” van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 10). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met ‘landeninformatie’) en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 5 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 10) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij kan worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In al deze districten kan het gros van het geweld worden toegeschreven aan de taliban of Islamitische Staat (IS). Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen, “*Improvised Explosive Devices*” (IED’s), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse

veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale, diplomatieke, militaire, humanitaire, of supranationale aanwezigheid geveiseerd worden. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van die aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. In tegendeel, de drie districten blijken een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar en er de Taliban en de “*Afghan National Security Forces*” (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Door het CGVS wordt aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Te dezen beschikt verzoeker evenwel over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en de districten Behsud en Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het grootstedelijk gebied Jalalabad en de districten Behsud en Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn. Het betoog van verzoeker komt er in wezen op neer dat hij meent dat er onvoldoende onderzoek is gebeurd naar het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief, minstens van oordeel is dat een intern vestigingsalternatief in zijn geval niet redelijk is.

De Raad is voorts van oordeel dat van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt.

Vooreerst blijkt uit de voornoemde UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging.

In casu heeft verzoeker verklaard dat hij de laatste maanden voor zijn vertrek met zijn ouders, zus en broer in Jalalabad heeft gewoond (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 5). Verzoeker licht in het verzoekschrift toe dat zij daar woonden in de benedenverdieping van een woning van een vriend van zijn vader die zij huurden. Als reden van de verhuis verklaarde verzoeker op het CGVS dat zijn vader, die als ingenieur onder meer werkte voor de Verenigde Naties (UNDP), niet in Hindrani wilde leven, maar zijn grootvader wel, zodat ze tot aan de dood van zijn grootvader in Hindrani bleven en daarna naar de stad Jalalabad zijn verhuisd (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 18). In deze stad was het kantoor van verzoekers vader gelegen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 9).

Hierboven is reeds gebleken dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaring dat zijn vader werd gedood en aan de andere door hem aangehaalde vluchtredenen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers gezinsleden zich niet nog steeds in de stad Jalalabad bevinden. Daarbij komt – ten overvloede – dat de Raad evenmin geloof hecht aan verzoekers verklaring dat hij zijn moeder, broer en zus zou zijn kwijtgeraakt in Turkije en dat hij daarna totaal geen contact meer met hen heeft gehad. Gezien de risico's die gepaard gaan met een illegale reisweg en gezien verzoekers minderjarigheid – hij was op het ogenblik van zijn vlucht 13 jaar – is het immers niet redelijk om aan te nemen dat zijn moeder geen concrete afspraken zou hebben gemaakt met de kinderen, zeker met verzoeker die haar oudste kind was, over hoe zij elkaar zouden kunnen terugvinden in het geval ze elkaar zouden kwijtspelen. Door louter te herhalen dat hij en zijn moeder geen telefoon bezaten, wat niet aannemelijk is voor de moeder die gezien het werk van haar man als ingenieur voor

onder meer de UNDP geacht wordt over de middelen te beschikken om zich een telefoon aan te schaffen, en dat hij geen gegevens heeft van “*een smokkelaar die misschien informatie zou kunnen hebben over de verblijfplaats van zijn gezin*”, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt immers aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij *in casu* in gebreke blijft. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoekers ouders nog steeds in Jalalabad verblijven. Dat de Dienst Tracing van het Rode Kruis zijn familieleden nog niet heeft opgespoord, doet hieraan geen afbreuk. Uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt immers niet dat onderzocht werd of verzoekers ouders in Jalalabad verblijven (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 10).

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een passage uit het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 waar specifieke voorwaarden worden geformuleerd die in aanmerking moeten worden genomen bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief in de Afghaanse context, wordt er op gewezen dat deze passage betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief voor personen die vervolging riskeren en dus niet op verzoeker, in wiens hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen. De verwijzing naar deze passage en de conclusies die verzoeker eruit trekt met betrekking tot het onderzoek naar de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief zijn *in casu* dan ook niet dienstig.

Daarenboven kan er op worden gewezen dat verzoeker in Jalalabad gedurende ongeveer zes of zeven maanden Engelse les heeft gevolgd en dat zijn vader hem aanvankelijk naar een andere school had gestuurd, maar dat verzoeker daar niet naartoe is gegaan omdat hij in een klas met heel jonge kinderen werd gezet (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 3 februari 2017, p. 6 en 7). Verzoeker verwijst met betrekking tot de toegang tot onderwijs voor minderjarige kinderen dan ook niet dienstig naar een passage uit een algemeen rapport, die overigens geen betrekking heeft op Jalalabad, doch wel handelt over de situatie in de hoofdstad Kabul.

Tevens werkte verzoekers vader volgens verzoekers verklaringen als ingenieur voor onder andere UNDP en had hij een kantoor in Jalalabad. Met zijn verwijzing naar algemene rapporten, die overigens betrekking hebben op de algemene situatie in Afghanistan en zelfs in Kabul, maakt verzoeker, die minderjarig is en Pashtou spreekt, niet *in concreto* aannemelijk dat er wat hem betreft bij een terugkeer naar Jalalabad een probleem zal zijn op het vlak van werkgelegenheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift de toegang tot de gezondheidszorg in Jalalabad aankaart, wordt er op gewezen dat hij niet *in concreto* aantoont dat hij nood heeft aan gezondheidszorg. Verzoeker legt ter terechtzitting bij een aanvullende nota weliswaar een psychologisch attest neer dat zijn verstoorde geheugenfunctie aankaart, doch hieruit blijkt niet dat hij een medische behandeling nodig heeft. Vooreerst is dit attest gebaseerd op verzoekers verklaringen (klachten), doch wordt er geen medische diagnose vastgesteld. Bovendien betreft dit attest geen zuiver medisch attest, aangezien het niet door een psychiater maar door een psycholoog (geen arts) werd opgesteld. In tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren, is een psycholoog meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt.

Waar verzoeker er nog op wijst dat “*internally displaced persons*” (IDP’s) zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden en dat veel terugkeerders in een gelijkaardige situatie als die van de IDP’s terechtkomen, in het bijzonder wanneer zij zoals hij niet kunnen terugvallen op een steunnetwerk en er geen specifieke accommodatie vooraf werd vastgelegd, wordt er vooreerst op gewezen dat uit het voorgaande is gebleken dat kan worden aangenomen dat hij in Jalalabad wel degelijk ondersteund zou worden door zijn ouders, die er in een woning verblijven die zij huren van een vriend van zijn vader. Uit het werk van verzoekers vader als ingenieur voor onder andere de Verenigde Naties (UNDP) kan worden afgeleid dat verzoekers gezin tevens over de nodige middelen beschikt om in Jalalabad aan een woning te geraken. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van de vluchtelingen die woonachtig zijn in de “*informal settlements*” in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag verzoekers betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande, aangezien verzoeker, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet aannemelijk maakt dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in een “*IDP settlement*”, zal terechtkomen.

Ook het betoog dat verzoeker naar zijn plaats van herkomst zou moeten reizen om identiteitsdocumenten te bekomen is in dit opzicht niet dienstig.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat gelden, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met het feit dat hij minderjarig is. Zo vestigt de commissaris-generaal de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989, op hem moet worden toegepast. Voorts doet de vereiste dat het hoger belang van het kind in rekening moet worden gebracht geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling en voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ten slotte acht de Raad het in het belang van verzoeker dat hij als minderjarige in de stad Jalalabad zou worden herenigd met zijn ouders, broer en zus.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

2.3.6.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN